

Den eneste rettferdighet som gjelder for Gud
Henric Staxäng - [Bibelsk Tro nr.2/2004](#)

Det er et Guds under når et menneske gjennom Guds Ånd og ord blir omvendt og kommer til tro på Jesus. Da blir det sorg over synden og behov for nådens evangelium. Jesu-navnet blir dyrebart og himmelen blir målet. Den ufortjente nåden og forlatelsen i Kristus skaper en lyst til å følge Guds bud og vilje.

Du som har ditt alt i Kristus, du er et Guds barn. Men du er ennå ikke fremme og kommet inn i himmelen. Det finnes forskjellige avveier.

En avvei er å bli opptatt av noe annet enn av Kristus. Du kan bli opptatt av din egen kristendom, ditt kristne arbeid eller av din egen fromhet.

Gud regner ikke med vår rettferdighet

Fariseerne på Jesu tid var høyt respektert. De var nøye med ordet, bønner og gudstjenesten, og med livsførselen. De tok avstand fra datidens liberalteologer, saddukeerne. Men hvilken attest ga Jesus dem?

[Matt 5.20](#) leser vi at Jesus sa til jødefolket: «*Hvis ikke deres rettferdighet overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer dere aldri inn i himlenes rike.*» De forsøkte å opprette sin egen rettferdighet for Gud. Jesus var ikke deres eneste trøst og rettferdighet. Derfor gjaldt ikke deres rettferdighet for Gud.

Nå er det deg det gjelder. Du vil nok ikke sammenlignes med fariseerne på Jesu tid, men prøv ditt hjerte for Guds åsyn. Hva er din trøst? Hvem er din rettferdighet?

Du kan dø i morgen og bli rykket inn i evigheten. På dommens dag stilles du inn for Herren, den Hellige. Hva er det som gir deg trøst og frimodighet?

Kanskje du svarer: «Jeg kjenner fred i mitt indre. Jeg har fått merke hvordan Gud har hørt bønn i mitt liv. Gud er god. Hans ord i Bibelen er sant, ja, Bibelen stoler jeg på. Jeg leser mye Guds ord hjemme, og bønner betyr mye for meg. Gudstjenesten kan jeg ikke klare meg uten. Ja, jeg har så mye å takke Gud for, og når det behager Herren, får han gjerne kalle meg hjem til himmelen.»

Dette er en god kristen bekjennelse. Likevel kan du, tross en slik bekjennelse, møte en stengt himmelpport i døden. Herren ser til ditt hjerte. Jesus var på sin tid en anstøtsstein for jødefolket. Han kastet nemlig om kull alle deres tanker om egen fromhet, om egen rettferdighet. Jesus er også i dag en anstøtsstein.

Et spørsmål til deg: Har du Sønnen? Du svarer kanskje «Jeg har jo brutt opp fra mitt gamle liv. Gud og hans rikes sak er viktig for meg.»

Men samme spørsmål må stilles på nytt: Har du Sønnen? Det er nemlig bare sin Sønnens rettferdighet som Gud regner med, når det gjelder din evige frelse. Det er viktig med andakt og bønn, ja, det er livsviktig å ha omsorg for det åndelige også i hverdagslivet. Likeså er det viktig med Guds bud og vilje. Men når det gjelder selve frelsen, hvordan du skal bestå for Gud i dommen, da kommer din egen fromhet ikke i det hele tatt med i regningen. Kanskje du sier: «Ja, men jeg har et så rikt bønneliv. Gud ser nok til mine bønner. Jeg er jo en kristen. Jeg er jo et bønnemenneske.» Ja, det er viktig med bønn, men du blir ikke frelst og salig på grunn av et rikt bønneliv. Har du ikke Guds Sønn, da mangler du alt.

John Bunyan skriver følgende i sin bok «Lov og nåde»: «Det finnes mennesker som ber og – som det synes – ber ivrig. De roper inderlig til Gud at han vil gi dem det de begjærer. De legger fram for ham sine behov og sin store nød. De ber Gud om hans barmhjertighet og minner ham om hans frie løfter. Men de går forbi Kristus, og påberoper seg ikke det Guds Lam som er slaktet for dem. Når de

så kommer fram for Herren, trer de fram i den gamle pakts ånd.» Her mener Bunyan at de som er under lovens pakt og lever i egenrettferdighet, ikke regner med Jesus i sine bønner og sitt trosliv. De påberoper seg ikke Guds Sønnns fortjeneste i sine bønner. Lammet er ikke dyrebart for dem.

I møtet med en hellig Gud i døden gjelder bare Guds Sønnns blod og Jesu fullkomne rettferdighet. Når det gjelder din frelse for evigheten, regner ikke Gud med din egen fromhet, med din egen rettferdighet. De som synes å være de frommeste og alvorligste kristne, kan gå evig fortapt, bare fordi ikke Jesus alene er blitt deres rettferdighet og fred. Golgata kors har de raskt gått forbi, og forsoningsblodet ga deres samvittighet ingen fred eller hvile. Det var noe annet som ga dem fred, for eksempel deres nyttige arbeid for Guds rike, deres alvorlige fromhet, deres åndelige klarsyn eller noe annet. De behøvde ikke som tiggere dag etter dag å søke nåde og fred hos Jesus. De var ikke mennesker som var fattige i ånden og som hadde sitt alt i Kristus. Kristus hadde ikke blitt deres eneste fred og rettferdighet.

Gud regner bare med sin Sønnns rettferdighet

Overfor Gud er det bare Jesu rettferdighet som gjelder som salighetsgrunn. Jesu rettferdighet, altså det som Jesus har gjort for oss, har en uendelig verdi for Gud. Jesu lydighet og hans offer på Golgata har en uendelig høy verdi for Gud. Jesu hellige blod som ble utgytt på korset, var selve forsoningsmidlet for vår syndeskyld. Ikke det vi gjør, men bare det Jesus har gjort, er grunnen for vår evige salighet. Det finnes ingen annen grunn enn det Jesus har gjort i vårt sted. Derfor trenger du gjennom Guds hellige lov å komme til kort med alt ditt eget. Du kan ikke med all din egen fromhet, hvor dyp og alvorlig den enn er, bestå for Gud. Du er helt fortapt. Alt ditt eget er grus, eller skrap, som Paulus kaller det. Du trenger en annens rettferdighet for å kunne bestå i dommen. Du trenger Jesu rettferdighet. Det Jesus har gjort, altså hans lydighet, lidelse, død, oppstandelse og himmelfart er den eneste rettferdighet som gjelder for Gud. Jesus selv sier i Joh 16: *"Om rettferdighet, for jeg går til Faderen, og dere ser meg ikke lenger."* Denne rettferdighet er skaffet til veie for alle. Den blir din gjennom troen. Da blir ikke din egen fromhet, men bare det som Jesus har gjort, din daglige trøst.

Gjennom troen blir nå Jesu-navnet dyrebart for deg. Du får behov for det forsoningsblod som er så foraktet eller forsømt av så mange i kristenheten – Jesu blod som dag etter dag renser fra all synd. Nå vet du at det holder ikke med den ytre fromhetens fasade. Den brennes bort i døden. Bare Jesus blir igjen for deg som din eneste trøst og fred og tilflukt. Han er din rettferdighet. Derfor er det nå Jesu navn du stoler på og påkaller i dine bønner. Du kommer ikke lenger i ditt eget navn, men i Jesu navn ([Joh 14,14](#)). Din tro og din fred er nå knyttet til Kristus, til Guds Sønn. Om noen spør deg, hvor har du din rettferdighet? da får du svare: «Jeg har ingen egen rettferdighet. Min rettferdighet sitter på Faderens høyre side i himmelen. Jesus er min rettferdighet.»

Fristelse til egenrettferdighet

Aldri blir et Guds barn helt fri fra fristelser til egenrettferdighet. Det blir en livslang øvelse å se bort fra seg selv og se på Kristus.

Vi skal her nevne et eksempel på fristelse til egenrettferdighet, nemlig ved syndsbejnelsen overfor Herren. Det kan oppstå anfeltelse og vantro tanker som: «Min synd er så stor. Mine synder er større enn at de kan bli tilgitt. Jeg har gjennom min synd og troløshet misbrukt min rett. Jeg fortjener ingen ny nåde.» Å tenke slik, hva er det? Jo, det er fristelse til egenrettferdighet. En vil gjerne ha noe å vise fram for Gud. En vil ikke se seg selv som den største og mest uverdige synder.

Det dukker opp vantro tanker som: «Om jeg ikke hadde brutt det eller det, om jeg ikke hadde gjort det eller det, om jeg ikke hadde forsømt det eller det, om mitt hjerte ikke var så ondt, så likegyldig og kaldt, da hadde nok Gud kunnet regne med meg og vise meg ny nåde. Men nå er håpet ute for meg. Det er så mye anklage i mitt hjerte og liv. Jeg fortjener ingen ny nåde.»

Stans, du som tenker slik! Du sier at du ikke fortjener noen ny nåde. Ja, det er sant, du fortjener

ingen ny nåde eller tilgivelse. Men tro aldri at noe menneske kan fortjene nåden. Hvorfor vil du ikke erkjenne det som det er, at du er den verste blant syndere? Regn ikke med deg selv. Regn ikke med dine større eller mindre synder. Regn ikke med dine større eller mindre gjerninger. Regn med Jesus i stedet. Gud regner bare med sin Sønn. Jesus har både levd og dødd i ditt sted. Han har oppfylt Guds bud i ditt sted. Vi synger i en salme: «*Han fullgjorde, vad vi borde, och blev vår rättfärdighet.*» Gud har allerede fått betaling for alle dine synder. Du er allerede frikjøpt med Guds Sønnns blod. Det skjedde på Golgata kors. All din synd er sonet og du får for Jesu skyld tro at alle dine synder er forlatt. «*Jesu, hans Sønnns blod rensar oss fra all synd.*»

Denne nåde og forlatelse medfører ikke at du vil slutte å bry deg om Guds bud og vilje. Nei, det er denne ufortjente nåde som medfører at Guds bud blir viktige for deg. Men aldri har du noen egen rettferdighet å vise fram for Gud. Du har Jesus. Det holder. «*Den som har Sønnen, har livet*» ([1 Joh 5,12](#)). «*Kyss Sønnen ... Salige er alle som tar sin tilflukt til ham*» ([Salm 2,12](#)).

Nämn mig Jesus, Han är livet.
Han är min rättfärdighet.
Han sitt liv för mig har givit,
mig förvärvat salighet.

Egen fromhet intet gäller,
infor den som hjärtat ser.
Mänsklig visdom icke heller
tröst och frid i själen ger.

Intet annat än allena,
Jesu nåd, förtjänst och blod,
kan från all min synd mig rena,
göra saken för mig god.

Nr. 286 i den gamle svenske salmeboken. (Overs. av G.R.)

(Henric Staxäng - [Bibelsk Tro nr.2/2004](#) - Shafan 14-08-13)